

[Erhard Jakobsen.]

med energispørgsmålet. Vores sædvanlige kritikere af det danske samfund har fundet ud af, at nu er det, gud være lovet, gået i Danmark, som de hidtil har forudset, at nu skal vi til at leve i jordhuler, nu skal vi tilbage til tilstande, som de var under krigen osv. Jeg håber, at det lykkes den nye minister på dette område at få munden lukket på alt den hysteriske snak om, at energikrisen betyder, at nu skal vi til at lægge vores livsform om, nu skal vi til at være lige så fattige, som de er ovre i fattiggårdslandene mod øst.

Det er jo ikke tilfældet. Det er jo overhovedet ikke rigtigt. Det, der er tale om, er, at vi måske skal til at bruge kul i stedet for at bruge olie. Mens der ikke er så forfærdelig meget olie i verden, så er der alene i Europa, efter hvad jeg har fået oplyst forskelligesteder fra, kulforbrug nok til 200 år. Så mon ikke vi skulle nøjes med lige at tænke på den tid; så er der nok andre, der tænker på tiden efter den tid.

Spørgsmålet er, og det vil jeg gerne bede ministeren om at forberede til den debat, vi skal have: hvordan ligger det egentlig her i landet med at gå over til kul? Hvor mange store foretagender, herunder også af statens, herunder af kommunernes, er i stand til at fyre med kul i stedet for med olie? For så var det vel værd at forberede, at man gjorde det så hurtigt som muligt.

Jeg vil også gerne bede ministeren, når vi skal have den debat, at forberede allerede nu, at gøre det klart: hvad er det for noget hysteri at tale om at standse privatbilerne? Kan man ikke gøre det helt klart, lysende klart, at det store forbrug af olie her i landet går til husholdningerne. Det er 60 pct. af alt energiforbrug, der går dertil, og 25 pct. til industrien og 15 pct. til transporten. Jeg tror, disse tal er nogenlunde rigtige, og dem synes jeg det ville være godt at have som udgangspunkt for en energidebat, inden man begynder igen med hysteriske foranstaltninger om at rationere benzin, og jeg ved ikke hvad.

Og så de foreliggende lovforslag. Prisstop er der sagt nok om. Mit parti vil kunne gå ind for det. Dyrtidsregulering er en farlig sag at pille ved, men det betyder jo ikke, at man ikke skal pille ved den. Når jeg på forhånd ville være bange for at pille ved den,

så er det, fordi jeg gerne vil slå fast meget, meget stærkt — og det er alle i min gruppe enige om — at vi endelig ikke må lægge vanskeligheder i vejen for, at der også i fremtiden kan være 2-årige overenskomster, eventuelt endnu længere på arbejdsmarkedet. Det er en meget, meget vigtig ting for erhvervslivet, og man må forstå, at den form, dyrtidsreguleringen har i Danmark, vel nok er den bedste form, der findes, og den er en helt ufravigelig betingelse for, at man kan fortsætte med 2-årige overenskomster. Jeg skal bare nævne, at i England er man for nylig gået over til en ordning, der ligner den danske meget. Så er tidspunktet vel ikke inde til, at vi skal spekulere meget på at finde andre ordninger. Derfor har det for mig været meget afgørende at få at vide af regeringen, om det, man nu foreslår, sigter mod i fremtiden at ændre dette system. Det har jeg forstået at det gør det ikke. Regeringens forslag er ligesom med hensyn til prisstoppet en engangsting, det er noget, man gør nu for at skabe et holdepunkt, sådan så noget står stille, og derefter skal man så arbejde videre.

Vi må altså have klarhed over fra regeringens side: punkt 1, at det kun er en engangsting, det er ikke noget, man vil fortsætte med. Punkt 2: hvis det er rigtigt, hvad folk fra fagbevægelsen siger, og hvad hr. Kjeld Olesen også var inde på i dag, at de beløb, regeringen nævner, ikke dækker, så vil jeg da gerne spørge: er regeringen så villig til at give nogle større beløb? For det kan jo ikke være beløbenes størrelse og den dermed forbundne finansielle byrde, der er det afgørende. Hvis det er så vigtigt at få stoppet den udvikling, så må man jo kunne give nogle større beløb.

Jeg vil også gerne nævne én tanke til. Er det muligt at gøre det frivilligt? Jeg ved godt, det giver større administration, men al indvending mod forslaget må falde væk, hvis man siger, at de lønmodtagere, der selv ønsker at få en sådan ordning, altså er i stand til at få den. Det er noget, man må se på i udvalget, men det er da i alt fald en tanke, der er lige så meget værd at overveje som mange andre, der er kommet frem i denne debat eller i aviserne.

Og så endelig vil jeg bringe endnu en tanke ind, og den bliver man nødt til at overveje, for det er centrum-demokraternes